

KÖLTŐ-PARADOXON

Juhász Ferencnek

Fék-koszorút, gyöngyvirág-eret, gazdátlan holttestet mesélsz gyermekeidnek. Vízcsepp mellett, galambok nyakát, éjjeli zajongást, remetevágyat, papi fogadalmat; fajátékot, pocakos kigyerekeket. Ha az egyik alszik, a másikhoz szólsz. Ha mindkettő pihen, felébreszted őket. Kitörést, zaj-parádét mesélsz, szórakoztatod velük kis lábujjaik. De ők nem figyelnek. Homlokodon az izzadság nevétségessé válik, hiába vagy. Ajkaik összetekerednek, a nyelveden ők nem beszélnek, csak parány-érzeteket hallasz ki a dialektusból, csak fényomlást és megszegyenülést. Azt mondják, nem vagy az apjuk, ott van nekik József Attila, azt mondják, mindhiába vagy. Láng-vitorlád akaszd máshova. Azt mondják, lyukat fúrnak a hájába, és nevetve fognak integetni, otthon hagyják a könnyeket. Azt mondják, nem vagy otthonuk. Megzavartad őket a lángoló csaholással, hogy mindenhol ott hagyod a nyálad, amibe csak belekezdész, hogy nem tudsz semleges lenni, és kimért. Egyszer elővettél egy vasalót, akkor is a ruhába égő veritékről kezdél beszélni; azt mondják, nem kell olyan, aki büdös. Meghívták barátaid, hogy közösen röhögjenek; nézz le nadrágodra, öledre, ha foltos. Ők foltokat látnak, foltokban beszélnek, szabászollókat vesznek elő, és kiharapják a nadrágod előregező részeit. Hazaviszik a bűnöket dokumentálni, addig súrolják, míg nagyobb lesz a folt. Lakkal kenik le őket, hogyha rájuk nézel, magadat is lásd. Kezed meginog az örülettől, hogy reszkető és nem erős; kezéd egészen eltemetik a vad esőben. Mindhiába; harmadnapon. Hogy hiába ültetted minden növényt, hiába meséltél róluk, ha gyermekeid nem akarják őket meghallani. Pilinszky zajos személyisége vagy, örök-fulladás. Hitetlen és megszegyenítő szava sekély patakoknak. Mondd, öregember, hogyan beszélsz, ha nem engednek szólni? Alsót tested csupasz, állsz az éjszakában. Mondd, hogy hiába vagy; mondd lassan, és elvisznek innen még egyszer, ahogy elvittek már rég a tegnapi szelek.

ÁHÍTATOS SZILÁRD

Sosem szisszent, ha megvágta nyakát a borbély.

A templomban nem talált Istent, léptei
be nem forró sebek. Magával húzta
vaskos kis batyuját. A kultúrházban
csak akkor csukták be az ajtót, ha
bejött már Szilárd, és minden, mi
mögötte van. Ollót nem vehetett kezébe,
kerülnie kellett az éles holmit. Ha a
kocsmában volt, ismerősei hazaküldték;
az egyedüllét lett a baráti jobb.
A presszóban gyülekeztek a trófeák,
fantázianeveikkel tömött állatok.
Már gyerekkora óta letette a puskát,
azt mondta, olyanra nem lő,
aminek van lelke. Hazafelé fedetlen mellű nők
lesték a falu ablakaiból, de nem ébredt fel
Szilárdban Szindbád. Ki volt téve
a leves. A cinegék csak akkor
ittak a kátyú vizéből, ha ő figyelte őket.
Kitanulta mind a prímszámok dinamikáját;
páros számú virágot csak a sírra teszünk.